

2 El sol comença a pondre's per l'última duna que es veu a la ratlla de l'horitzó. Aviat es farà de nit i l'Amira guarda les quatre cabres del ramat al corral que hi ha al costat de la cabanya on viu. Es troba cansada, però els ulls li brillen amb il·lusió. Ha arribat l'hora més esperada. L'hora que ella més s'estima.

4

Com cada dia, en fer-se fosc, l'Amira prepara l'interior de la seva cabanya. Hi col·loca les catifes i els coixins. Hi encén les llànties i el foc de la llar. A les parets es dibuixen ombres. L'aire es perfuma amb l'olor d'unes herbes aromàtiques que l'Amira ha posat a bullir en una cassola menuda.

–Avui contaré la història de Sindbad –exclama mentre seu esperant en Nassim.

Però en Nassim no hi apareix. Les hores passen lentes i l'Amira se sent sola i trista. Li vénen al record altres dies molt més feliços, quan contava les històries de *Les mil i una nits* davant d'una rotllana de nens que se l'escoltaven bocabadats. L'Amira pronuncia els seus noms en veu alta.

–Nur, Amina, Iasser, Nora, Ahmed, Ibtisam, Alí...

